

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ УПРАВЛІННЯ ОРГАНАМИ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ

Слухач магістратури Найдьонова Г.І.

Науковий керівник: доцент кафедри управління та роботи з персоналом НАВС Хотінь І.В.

У сучасних умовах державотворення в Україні роль і значення правового регулювання управління органів внутрішніх справ постійно зростають. Проблема правового регулювання діяльності міліції у вітчизняній юридичній доктрині розроблена ще не в повній мірі. Окремі її сторони освітлені в науковій літературі, проте деякі сфери правового регулювання діяльності органів внутрішніх справ залишаються за межами наукового аналізу.

Під правовим регулюванням розуміється державна діяльність з утворення і підтримки в країні необхідного правопорядку, що заснувався на режимі законності. Ця діяльність здійснюється або безпосередньо державними органами, або за уповноваженням держави громадськими організаціями, трудовими колективами, адміністрацією підприємств та іншими суб'єктами. Воно включає в себе не тільки правотворчу, але і правозастосовчу та правоохоронну

діяльність. Зазначені обставини надають підстави розглядати правове регулювання управління органів внутрішніх справ в Україні як одну із проблем, що має важливе, з точки зору юридичної теорії і практики.

Можна розглядати поняття правового регулювання і в більш вузькому змісті: як нормативно-правове опосередкування суспільних відносин, їх державно-владне нормування, виділене в правові форми.

Вищими органами державної влади надається велике значення надійному правовому регулюванню діяльності всіх суб'єктів державного управління. Проте недостатній професіоналізм парламенту, відсутність цілісної і зваженої програми соціальних реформ, вплив різноманітних політичних чинників, відсутність концепції законотворчої діяльності, в тому числі і в сфері правопорядку, недоліки в процесі підготовки законодавчих актів призвели до того, що певна частина законів чи окремих їх положень не працює, з'явилася доволі багато білих плям у правовому забезпеченні і регулюванні тієї чи іншої діяльності держави по відношенню до суспільства. Особливо це стосується галузей законодавства, що регулюють управлінську діяльність органів внутрішніх справ. Частина напрямів їх діяльності регламентована достатньо повно, частина — ні. Наразі складається ситуація, коли частина напрямів, що повинна регулюватися законодавчими актами, регулюється нормативними актами другого, а то й третього рівня.

Значимість наукового опрацювання проблеми правового регулювання управління органів внутрішніх справ визначається тим, що воно не може скільки-небудь задовільно здійснюватися без теоретичного усвідомлення. Законодавчі акти, прийняті під тиском випадкових обставин, завжди будуть тимчасовими, неповними, суперечливими. Тільки науковий підхід може об'єднати розрізнені прагнення законодавця, привнести в них внутрішню гармонію і надати в розпорядження органів внутрішніх справ чітку систему об'єктивних правил, що дозволять їм діяти в конкретних умовах згідно з правовим

полю, а це, в свою чергу, надасть органам внутрішніх справ отримати те шанування, в якому українське суспільство сьогодні відмовляє їм.